

РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. гр.Мадан, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МАДАН в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СЛАВЧО АС. Д.

при участието на секретаря Елка Ст. Алендарова
като разглежда докладваното от СЛАВЧО АС. Д. Гражданско дело №
20215430100249 по описа за 2021 година

Постъпила е искова молба от А. С. В. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Д. П. Д." № ..., чрез пълномощника юрк. И. Н. Н. против М. А. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Л., общ. М., с която са предявени обективно кумулативно съединени установителни иски са с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца следните суми, присъдени в издадената срещу ответника Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 180/2021 г. на Районен съд - Мадан, а именно: 16 422.86 лв. - главница за периода от 20.07.2019 г. до 20.12.2024 г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост считано от дата 05.05.2021 г. 3 922.76 лв. - договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 20.07.2019 г. до 05.05.2021 г. ; 1 661.55 лв. - лихва за забава, дължима за периода от 21.07.2019 г. до датата на подаване на заявлението в районен съд, както и законна лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. При условията на евентуалност е предявен осъдителен иск за същите вземания.

В исковата молба се твърди, че на 10.08.2020 г. е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от датаг., на основание чл. 99 от ЗЗД, между „Б. П. П., ЕИК ***** и „А.." ЕАД, ЕИК *****, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № ***** г. между „Б.П.П. и М. АС. П. било прехвърлено в полза на „А.." ООД, ЕИК *****изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Съгласно договора за цесия от ... г., А. ЕАД в качеството си на цесионер се задължил от името на цедента и за своя сметка да изпраща уведомления за извършената цесия до длъжниците, за което А. има изрично пълномощно от цедента „Б.П.П. в качеството му на универсален правопримемник на „Б. П. П." ЕАД за уведомяване на длъжниците по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. На ответника били изпратени по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД общо два броя уведомления за извършената цесия и за предсрочната изискуемост, от страна на „Б. П. П.“ ЕАД.

В исковата молба се посочва, че на 20.12.2017 г. между „Б.П. П., като Кредитор и М. А. П. като кредитополучател бил сключен Договор за потребителски кредит № *****, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит. Редът и условията, при които Кредиторът е отпуснал кредит на Кредитополучателя се уреждат от Договора за

потребителски кредит. Размерът на предоставения с този договор кредит бил равен на сумата, посочена в поле „Общ размер на кредита“, а именно: 20000,00 лв. Застрахователната премия била в размер на 6300,00 лв. Предоставянето на посочената по-горе сума съставлява изпълнение на задължението на кредитора да предостави заема и създавало задължение за кредитополучателя да заплати на кредитора погасителни вноски, указани по размер в поле „месечна погасителна вноска“ и брой в поле „брой погасителни вноски“. Погасителните вноски по предходното изречение съставлявали изплащане на главница по кредита, ведно с надбавка, покриваща разносните на кредитора по подготовка и обслужване на кредита и определена добавка, съставляваща печалбата на кредитора, като лихвения процент бил фиксиран за срока на договора и бил посочен в него, при което общата стойност на плащанията по кредита била договорена в размер на 34016,64 лв. Така, договорната лихва по кредита била уговорена отстраните в размер на 8121,60 лв. Кредитополучателят се задължил да върне сумата по кредита в срок до 20.12.2024 г., на 84 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 404,96 лв., при първа погасителна вноска 20.01.2018 г., съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който е посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.12.2024 г., но предвид обстоятелството, че кредитополучателят не бил изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочна изискуемост. Съгласно чл. 5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, без да е необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Въпреки това кредитополучателят бил уведомен за обявената предсрочна изискуемост с уведомителното писмо, изпратено с известие за доставяне. Съгласно условията към договора за потребителски кредит, при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски, кредитополучателят дължал и обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника била начислена лихва за забава за периода от 21.07.2019 г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 1661,55 лева. Длъжникът не бил заплатил дължимия паричен заем към ищцовото дружество, с оглед на което било ищецът предявил заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу ответника, срещу която постъпило възражение от страна на длъжника. По изложените съображения моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноси.

В срока за отговор по чл. 131 от ГПК е постъпил такъв от ответника, чрез процесуалния му представител адв. Р.Д., с който се взема становище за неоснователност на предявения иск. Посочва се, че ответницата е изпълнявала задълженията си, като е заплатила значителна сума от дължимата по договора за кредит. Освен това не било спазено изискването за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Посочва, че правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Излага подробни съображения в тази насока. Възразява, че договорът е недействителен поради неспазването на чл. 22, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Същото се отнасяло и за документа, озаглавен „УСЛОВИЯ ПО ДОГОВОРА“. Посочва, че за договора се прилагат правилата на Закона за потребителския кредит, по силата на чл. 3 ал. 3 от същия, като приложима била редакцията към датата на сключването. Пзовава се на чл. 10, ал. 1 ЗПК и чл. 22, ал. 1 от ЗПК, като възразява, че поради неспазване изискването за шрифт на договора не по-малък от 12 договорът бил недействителен, както бил и настоящия случай. Възразява, че клаузата за застрахователната премия в размер на 6300 лева била неравноправна. Пзовава се на практиката на СЕС по приложение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5.IV.93 г. Относно неравноправните клаузи в потребителските договори, транспонирана в българското законодателство с §13а, т. 9 на ЗЗП, като посочва, че националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13/ЕИО и по този начин да компенсира неравноправността, съществуваща, между потребителя или продавача или доставчика. Твърди, че представеният сертификат № *****, ведно с приложените Общи условия за застраховка защита на плащанията, също не отговарят на изискването на чл. 10 от ЗПК да е сключен по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат

и размер шрифт - не по-малък от 12. Позовава се на чл. 143 от ЗЗП, чл. 146, ал. 1 ЗЗПК, като посочва, че клаузата за застрахователна премия освен, че не е била предмет на предварително договаряне между страните, като ответницата не е имала възможност да влияе върху съдържанието ѝ, не е ясна и разбираема, от което следва, че е неравноправна. Същото важало и за таксата, представляваща ангажимент в размер на 400 лева, както и за размера на уговорените лихви. Позовава се на чл. 20, ал. 1 от ЗПК съгласно която разпоредба Правата, предоставени на потребителите по този закон, не могат да се ограничават. Всяка уговорка, с която предварително се изключват или ограничават правата на потребителите, е недействителна. Възражава, че са налице предпоставките на чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК за обявяването на договора за кредит за недействителен. По изложените съображения моли за отхвърляне на исквете.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетото за послужване ч.гр.д. № 180 по описа за 2021 г. на РС Мадан се установява, че ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение против ответника за следните вземания: сумата от **16422,86 лева** - представляващи главница за периода от 20.07.2019 г. до 20.12.2024 г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост считано от 05.05.2021 г. - датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост по Договор за потребителски кредит № ***** сключен на ***** г. между „Б. П. П. ЕИК **** и М. А. П. (кредитополучател), прехвърлено от страна на „Б. П.П. по силата на Приложение № 1 от дата **** г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания цесия/ от *****г. в полза на „А.“ ЕАД; сума в размер на **3922,76 лева** - договорна лихва за периода от 20.07.2019 г. /падеж на първа неплатена погасителна вноска/ до 05.05.2021 г. - датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост; сума в размер **1661,55 лева** - обезщетение за забава, считано от 21.07.2019 г. до датата на подаване на заявлението в съда – 30.06.2021 г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 30.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 07.07.2021 г. В законоустановения едномесечен срок на 03.08.2021г. срещу заповедта е постъпило възражение по чл. 414 ГПК от длъжника, поради което, с разпореждане от 16.08.2021г. на осн. чл. 415, ал. 1 ГПК е указано на заявителя да предяви иск относно вземанията, предмет на заповедта в едномесечен срок от съобщението. Разпореждането е връчено на длъжника на 18.08.2021г., като исквата молба по настоящото дело е депозирана на 01.09.2021г.- в законовия едномесечен срок. Налице е пълен идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото, с оглед на което предявения иск е допустим.

От представения като доказателство по делото договор за потребителски паричен кредит ***** от ***** г., се установява, че между „Б.П.П. ЕАД и М. А. П. е възникнало облигационно правоотношение по договор за кредит, по силата на което кредитодателят „Б.П.П.“ ЕАД се задължил да предостави на кредитополучателя- ответник в настоящото производство сумата от 20 000 лева, представляваща размер на кредита за потребителски цели. Договора е сключен при следните параметри: такса ангажимент от 400 лева, ГПР 10,97%, лихвен процент 9,79%, при обща стойност на плащанията 34016,64 лева. Видно от приложения по договора погасителен план, задълженията по договора за кредит били платими на 84 бр. месечни погасителни вноски в периода от 20.01.2018г. до 20.10.2024г. в размер на 404,96 лева всяка. По договора е уговорено заплащането на застрахователна премия в размер от 6300 лева. Съгласно чл. 2 от приложимите условия към договора посочената сума в поле „Застрахователна премия“ е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски и е част от всяка месечна погасителна вноска, посочена в поле „Месечна погасителна вноска“. Кредитополучателят заплащал и такса ангажимент, посочена в съответното поле, срещу което кредиторът сключва договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1 т. 5 от ЗПК. Таксата се заплащала при усвояване на кредита, като кредиторът удържал сумата от общия размер на кредита.

Съгласно чл. 5 от условията по договора при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка забавена погасителна вноска. При просрочване на две или повече месечни погасителни вноски, считано от падежа на втората непогасена вноска, вземането на кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от договора надбавки ведно с дължимо обезщетение за забава, без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпването на предсрочната изискуемост.

Като доказателство по делото е приложен сертификат № *****, в който е описано, че застрахователите „Кардиф Животозастраховане, клон България“ и „Кардиф Общо застраховане, клон България“ срещу заплащане на застрахователна премия се съгласяват да застраховат съгласно приложените ОУ на застраховка „Защита на плащанията“ кредитополучателите на потребителски паричен кредит, предоставен от Б.П.П.ЕАД, както и че ответницата М. А. П. е застраховано лице по пакет „Стандарт“ и пакет „Комбинирана защита“. Представени са Общи условия за застраховка „защита на плащанията“ – за застрахователни пакети „Стандарт“ и „Комбинирана защита“.

На съда е служебно известно, а и от справка в Търговския регистър е видно, че „Б.П.П.“ ЕАД е заличено като търговско дружество, като негов универсален правопреемник е Б. П. П. , действащ на територията на Република България, чрез Б. П.П. Ф. .

Видно от представения Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от **** г., сключен между „А.“ ЕАД /л. 16 д./ и „Б. П. П.Ф.“ и приложение № 1 от **** г. към него /л. 25-26 д./, вземанията по процесния договор за кредит срещу ответника са прехвърлени чрез договор за цесия на ищеца. Вземането срещу ответника е предмет на сключения между "А." ЕАД и „Б.П.П.Ф.“ договор за цесия, тъй като е надлежно надлежно индивидуализирано, доколкото в Приложение № 1, което се счита за неразделна част от рамковия договор за цесия на осн. пар1, т. 4 от договора, е посочен неговият размер, основанийето, от което произтича, както и трите имена и ЕГН на задълженото лице. Ето защо съдът намира, че вземанията срещу ответника са валидно прехвърлени от цедента „Б. П.П. Ф.“ на цесионера "А." ЕАД. По делото е представено пълномощно от цедента /л. 24 д./, с което се упълномощава цесионера да уведомява съгласно чл. 99, ал. 3 от ЗЗД всички длъжници по вземанията, прехвърлени по процесния Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от ****г.

Представено е пълномощно от цедента /л. 36/ в случая неговия правопреемник Б.П. П. Ф., с което се упълномощава цесионерът да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Според константната съдебна практика, предишният кредитор има правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник /решение № 156/30.11.2015 г., т. д. № 2639/2014 г. на II т. о. и решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о. /. Към исковата молба е представено уведомително писмо ИЗХ № ***** по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД до длъжника за извършено прехвърляне на вземанията (цесия) от А. ЕАД, действащ като пълномощник на цедента „Б. П.П. Ф.“ /л. 28 д./ . Представено е известие за доставяне, видно от което цитираното уведомително писмо е връчено лично на длъжника на 21.08.2020 г., с което е изпълнено задължението по чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането е породило действия за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД.

Процесният договор по свята правна същност е договор за потребителски кредит по смисъла на разпоредбата на чл. 9 от Закона за потребителския кредит. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК - договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Ищецът е физическо лице, което при сключването на договора действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност, поради което има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК. Доколкото сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, за неговата

валидност и последици важат правилата на действащия ЗПК, в глава трета на който са уредени изискванията за формата и съдържанието на договора за потребителски кредит.

Според чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност, тъй като същите са изискуеми при самото сключване на договора. Тя е особена по вид с оглед на последиците ѝ, визирани в чл. 23 ЗПК, а именно – че, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, отговорността на заемателя не отпада изцяло, тъй като той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не дължи връщане на лихвата и другите разходи свързани с него.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно дефиницията в § 1, т.1 и т. 2 от ЗПК обща сума, дължима от потребителя е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя, които пък представляват всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В процесния договор е записана общата дължима сума от потребителя, но същата не отговаря на посочения в договора ГПР. Годишният процент на разходите, представлява така нареченото "оскъпяване" на кредита и включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. В ГПР следва да бъдат изрично описани всички разходи, които длъжникът ще направи и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Според процесния договор за кредит ГПР възлиза на 10,96 %, но липсва посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения начин в Приложение № 1 на ЗПК, каквото е изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Съобразно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Доколкото договорената застрахователна премия е разход, пряко свързан с кредита на осн. чл. 19, ал. 1 ЗПК следва да бъде включен в годишния процент на разходите. От заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло, е видно, че при ГПР в размер от 10.97% и договорен лихвен процент от 9,79%, месечната анюитетна възлиза на 329,96 лева, а общите разходи по кредита са в размер на 7716,64 лева. При изчисления с месечна анюитетна вноска 404,96лв. /който размер е посочен в приложения към договора погасителен план/, включваща месечна договорена възнаградителна лихва, вноска по главница и месечната вноска за застраховка от 75,00 лв. годишният процент на разходите е в размер на 18,83%. Следователно посоченият в договора ГПР от 10.97% не отговаря на действителния, поради което е налице липса на задължително съдържание на договора, а именно липса на посочване на ГПР, с което е нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. С оглед изложеното процесният договор е недействителен, на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, поради неспазването на императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Имайки предвид последиците на тази недействителност, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, ответникът дължи само чистата стойност на кредита, но не и други такси и разноси, с оглед на което предъявеният иск за заплащане на възнаградителна лихва и за обезщетение за забава е неоснователен. Чистата стойност на кредита възлиза на сумата от 20 000 лева, като от заключението на изготвената съдебно-счетоводна експертиза, което се

кредитира изцяло, е видно, че по договора е платена сумата от 8916,02 лева, т. е. ответникът дължи сумата от 11 083,98 лева, представляваща разликата между чистата стойност на кредита и общата платена сума от потребителя. С оглед изложеното предявеният иск за главница се явява основателен за сумата от 11 083,98 лева, като за разликата до 16422,86 лева следва да бъде отхвърлен.

За пълнота следва да се посочи, че възражението на ответника, че не е настъпила предсрочната изискуемост на процесните вземания е неоснователно.

Предсрочната изискуемост на вземанията по договор за кредит представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора, в частта му касаеща срока за изпълнение, което се упражнява с едностранно волеизявление. Предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което настъпва при наличието на две предпоставки: обективен фактор, обусловен от неплащането на част от падежирали вноски или лихви по договор за кредит и субективен фактор- обективиран в упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. По делото безспорно се установява, наличието на неизпълнение на задълженията от страна на кредитополучателя за заплащане на дължимите вноски. От изготвеното по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза е видно, че кредитът е бил обслужван регулярно до 18.12.2019г., като в периода от 18.12.2019г. до 30.08.2020 г. не са извършени плащания на пълни месечни погасителни вноски. Последното плащане по договора е на 31.08.2020 г. в размер от 405 лева, за което е представена и разписка от ответника на л. 80 от делото. Останалите представени от ответника разписки на л. 76 – л. 79 не водят до различен извод, доколкото част от тях са нечетливи, а друга част касаят извършени плащания преди 18.12.2019г. С оглед изложеното са налице обективните предпоставки за настъпване на предсрочната изискуемост на вземанията съобразно чл. 5 от условията по договора. Съдебната практика последователно приема, че е необходимо длъжникът да е уведомен за предсрочната изискуемост на вземането, за да може да настъпи правната промяна във възникналото правоотношение между страните. В представеното по делото уведомително писмо *****/л. 33 д.- гръб/ от 22.04.2021г. е обективирано изявление за обявяване на вземанията по договора за кредит за предсрочно изискуеми, което изявление е редовно връчено на кредитополучателя на осн. чл. 44, ал. 1 изр. последно от ГПК – при отказ на адресата да получи съобщението на 05.05.2021г. /л. 31 гръб/, с което е настъпила предсрочната изискуемост на процесните вземания.

Освен това съдът намира, че няма пречка и е допустимо в настоящото производство по предявен иск по реда на чл.422 ГПК, да настъпи предсрочна изискуемост на кредита. Това е така, доколкото предсрочната изискуемост на вземането по договора за кредит променя изискуемостта на вноските, които не са подлежали на изпълнение преди датата на настъпването ѝ, но няма за последица изменение на основанието, от което произтича вземането. Доколкото вноските с падеж преди датата на настъпване на предсрочната изискуемост и вноските, станали предсрочно изискуеми са вземания, възникнали на едно и също основание – договор за кредит, позоваването на предсрочна изискуемост не е определящо за основанието на претенцията, предявена по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК. Положението на кредитора не следва да бъде по - неблагоприятно вследствие иниципирането на заповедно производство, отколкото, ако той направо е предявил осъдителен иск за вземането си по общия ред. Не би следвало при предявен по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск пред финансовата институция да съществуват пречки да установи вземанията си по издадената заповед за изпълнение, при положение че в производството е доказано възникването и изискуемостта им, стига тези сума да са в рамките на посочените в заявлението размери. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 8/2017 г. по т.д. № 8 от 2017 г. на ОСГТК на ВКС, с което съдът счита, че са преразгледани постановките, възприети в Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. на ВКС, ОСГТК, т.18 в посочения по-горе смисъл. Със сключване на договора за цесия и прехвърляне на вземането в полза на цесионера е преминало и правото да обяви кредита за предсрочно изискуем /в този смисъл Решение № 204/25.01.2018 г. по т.д. № 2230/2016 г. на ВКС, ТК, I отд./, поради съдът приема, че изявлението на кредитора за обявяване на вземанията по договора за кредит за предсрочно изискуеми е достигнало до длъжника най-късно с връчването на препис от исковата молба.

Неоснователно е и въведеното от ответника възражение за недействителност на

договора за потребителски кредит поради неспазване на изискването на чл. 22, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1 от ЗПК – поради изписването на текста на договора с шрифт по-малък от 12. От заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза се установява, че оригиналът на договор за потребителски паричен кредит отг. ведно с погасителен план и общи условия към него между „Б.П. П. Ф.“ ЕАД гр. София и М. А. П. е напечатан с шрифт „Гарамонд“ размер 12. Оригиналет на Сертификат за застраховка № ***** г. е напечатан с шрифт Ариал Нароу с размер 10. В о.с.з. вещото лице по назначената съдебно-техническа експертиза Р.Г. доуточнява, че в договорите има текстове в скобички като пояснение, което действително са в по-малък размер, но това били пояснителни обяснения. При отговор на поставените задачи вещото лице е имало предвид изцяло основния шрифт, с който били отпечатани документите. Вещото лице уточнява, че размер 12 на определен шрифт чисто технически по размер може да се различава от размер 12 на друг шрифт. Съдът кредитира заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза като компетентно и обективно, отговарящо в цялост на поставените въпроси. От същото се установява, че са спазени нормативните изисквания на чл. 10, ал. 1 от ЗПК по отношение на процесния договор за потребителски кредит относно размера на шрифта, на който същият е изписан. Констатираното отклонение от нормативното изискване, касаещо съществуващ текст в договора, имащ характер на пояснения е несъществено и не може да доведе до въвеждане на потребителя в заблуждение относно съдържанието на договора, каквато е и целта на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Същото се отнася и за оспорения документ – Сертификат № *****.

Неоснователно е възражението на ответника, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит не е спазено изискването на чл. 11, ал.1, т. 9 ЗПК, съгласно която разпоредба договорът за кредит съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. Това условие е неприложимо, доколкото в настоящия случай страните са предвидили, че договорът е сключен при фиксиран лихвен процент. Не е уговорен референтен лихвен процент и възможност за промяна на лихвен процент, при определени предпоставки във вреда на потребителя, поради което посочената разпоредба не е нарушена.

Безпредметно е обсъждането на въведените доводи за недействителност на посочените от ответника отделни договорни клаузи – за заплащане на застрахователна премия, за таксата, представляваща ангажимент в размер на 400 лева и за размера на уговорените лихви, с оглед нищожността на целия договор.

Съдът намира, че не следва да бъде разглеждан предявения при условията на евентуалност осъдителен иск, доколкото са възприети за основателни доводите на ищеца, че е настъпила предсрочната изискуемост на процесните вземания. Освен това следва да се отбележи и принципно възприетата съдебна практика, че при частично уважаване на главен иск е недопустимо разглеждането на евентуален такъв /Решение №135/26.09.2018г. по т.д. №230/2017г. II т.о. на ВКС, Решение №210/27.07.2015г. по гр.д.№5600/2014г. IV г.о. на ВКС, Определение №310/14.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 1251/2016 г., I т. о. и др./.

По отговорността за разноските:

На осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски по съразмерност с уважената част от иска. По ч.гр.д. № 180/2021 г. по описа на РС Мадан са реализирани разноски в размер на 440,14 лева за държавна такса, като се дължи и юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК от съда в размер от 50 лева. По гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан са реализирани разноски за държавна такса в размер на 440,14 лева, за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза в размер на 300 лева, като се дължи и юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК от съда в размер на 150 лева. С по съразмерност с уважената част от исковете в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 245,07 лева за производството по ч.гр.д. № 180/2021 г. по описа на РС Мадан и 445,07 лева разноски по гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан.

На осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски

за производството по гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан по съразмерност с отхвърлената част от исковете. Сумата от 160 лева – реализирани от ответника разноси за изготвяне на СТЕ не следва да бъде възлагана в тежест на ищеца, с оглед неоснователността на въведеното възражение за недействителност на договора за потребителски кредит поради неспазване на изискването на чл. 22, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1 от ЗПК – поради изписването на текста на договора с шрифт по-малък от 12, във връзка с което е допуснато изготвянето на експертизата. Ответникът е реализирал разноси в размер от 150 лева – депозит за допълнителна ССЕ, като по съразмерност с отхвърлената част следва да бъде присъдена сумата от 75 лева за ССЕ. Ответникът е бил представляван от адвокат, като от представения договор за правна помощ е видно, че същият е сключен по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2, от ЗАдв. На основание чл. 38, ал. 2 и чл. 36, ал. 2 от ЗАдв в полза на пълномощника на ответницата следва да бъде определено възнаграждение в размер на 1 190,21 лева съобразно материалния интерес по делото на осн. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразно с отхвърлената част от иска в полза на пълномощника на ответницата следва да бъде присъдено възнаграждение в размер от 595,10 лева. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника е неоснователно, доколкото размерът на същото е съобразен с предвидения минимален размер съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за МПРАВ. С оглед изложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. А. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Л. общ. М. дължи на А. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Д. П. Д." №, сумата от **11 083,98 лева** – главница по Договор за потребителски кредит № ***** сключен на ***** г. между „Б.П. П. Ф.“ ЕИК ***** и М. А. П. (кредитополучател), прехвърлено от страна на „Б.П.П. Ф.“ по силата на Приложение № 1 от г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания цесия/ от г. в полза на „А.“ ЕАД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 30.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед за изпълнение № 102 от 01.07.2021 г. по ч.гр.д. № 180/2021 г. по описа на РС Мадан, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за разликата над 11 083,98 лева до пълния предявен размер от 16422,86 лева за главница, за сумата от 3922,76 лева - договорна лихва за периода от 20.07.2019 г. до 05.05.2021 г. и за сумата от 1661,55 лева - обезщетение за забава за периода от 21.07.2019 г. до 30.06.2021 г.

ОСЪЖДА М. А. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Л., общ. М. да заплати на А. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Д. П. Д." № сумата от **245,07 лева (двеста четиридесет и пет лева и седем стотинки)** разноси за производството по ч.гр.д. № 180/2021 г. по описа на РС Мадан и **445,07 лева (четиристотин четиридесет и пет лева и седем стотинки)** разноси по гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан, по съразмерност с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА А. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Д. П. Д." № да заплати на М. А. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Л., общ. М. сумата от **75 лева (седемдесет и пет лева)** – разноси по гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан по съразмерност с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА А. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Д. П. Д." № да заплати на адв. Р.Д. Д., АК П., личен адвокатски номер *****, съдебен адрес: гр. П., ул. „Н. В.“ № сумата от **595,10 лева (петстотин деветдесет и пет лева и десет стотинки)** адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 ЗАдв по гр.д. № 249/2021 г. по описа на РС Мадан, по съразмерност с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ОС Смолян в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Мадан: _____